

самичъкъ — цѣли четири часа пжтъ нагоре?...

Момчето сви рамене и се усмихна кротко.

— Нося ги. Какво ще правя? Нали трѣбва да спечеля нѣщо за вжщи. Две сестричета имамъ по-малки, а пжкъ баща ми се помина.

Савата помълча и се замисли.

— Какъ те казватъ? — попита той отново.

— Зарю.

— Слушай, Зарьо, я ни продай ти на насъ два хлѣба!

Диньо се приближи до Савата и го дръпна за ржкава.

— Ама, бате Сава, двата лева нали бѣха за бонбони?

Савата го изгледа сърдито:

— Сега за бонбони ли пжкъ ще ми хленчишъ? Искаше хлѣбъ — на ти хлѣбъ. Тукъ азъ съмъ главатарьтъ. Разбрали? А пжкъ я вижъ наоколо — той посочи нѣколко зелени ягоди въ тревата — какви по-хубави бонбони искашъ?

— А, азъ да ви заведа на едно мѣсто, че да видите вие ягоди! Азъ познавамъ цѣлата планина, — обади се новиятъ имъ познайникъ.

— Тѣй ли? Браво! — викна Савата. — Хемъ наистина ще ни заведешъ. Само, най-първо, Зарко, да стигнемъ на хижата. Дай сега ти на мене два хлѣба, че забравихме да си купимъ отъ града. Азъ ще ги нося. Ето ти тукъ паритѣ — по едно левче печалба за тебе, дето си ги носилъ до тука. Ха сега, момчета, всѣки да сложи по единъ хлѣбъ въ раницата си, да помогнемъ на Зарка, да ги занесе до хижата. А пжкъ после той ще ни заведе при ягодитѣ, и ще го запишемъ и него въ нашата дружина.

Развързаха раницитѣ, изпразниха едната торба съ хлѣбъ, сръбнаха по едно канче студена водица и ободрени поеха бързо нагоре по пжтеката.

Сега вече всички вървѣха